

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Commirii E Societate Jesu Carminum Libri Tres

Commire, Jean

Lutetiae Parisiorum, 1678

Uranie Seu Theologiae Desiderium. Ecloga I. Lycidas. Aegon.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14818

Qui sua verba ferat, multam exoptetque salutem,
 Admoneatque sui, responsaque certa reportet.
 Ipse autem quanquam præmissis interprete gaudet,
 Ni caro tamen aspectu, totaque potiri
 Luce datur, lenta paulatim tabe fatiscit.
 Demittit caput, & post aurea lumina solis
 Dedignantem oculum quicquam spectare, tenebris
 Devovet æternis: nimioque oppressus amore,
 Efficit ipse suo sibi dives caule sepulchrum.

U R A N I E

SEU THEOLOGIÆ DESIDERIUM.

E C L O G A I.

L Y C I D A S. Æ G O N.

F O R M O S I Lycidas custos gregis, & bonus Ægon,
 Ægon ipse suis malas villosior agnis
 Noto constiterant in gramine, qua fugit aspris
 Cautibus elapsus liquido pede dives aquæ fons.
 Dumque omnis luxu grex solvitur, & loca late
 Concava lascivis resonant balatibus, ipsi
 Stant tristes, lacrymisque humectant ora magistri
 Grandibus. Alterno nec enim contendere verlu
 Ut quondam juvat, & tenues inflare cicutas,
 Ah! nimius miseros angit dolor: impius ex quo
 Nuntius attonitas fando pervenit ad aures.
 Et siluere tamen, dum vinci dura ferendo
 Nequicquam posse sperant mala. Verum ubi nullam
 Accipiunt legem, & tectus magis æstuat ignis;
 Tum gemitu laxant iter, indulgentque querelis.

O

Has venti, & tremulo retulerunt murmure lymphæ;
Mœstaque respondit curvis è vallibus Echo.

Lycidas. Pan nemorum custos, & capripedes satyrisci,
Et Dryadum chorus, & pastorum numina Nymphæ,
Accipite hæc, memoriqne animo mea figite dicta.

Si vos à teneris colui puer, & pede casto

Vestras sæpe domos adii: si nocte serena

Dum filet omne genus pecudum, genus omne volantum,

Per juga cantando, per frondiferos labyrinthos,

Sum vestigia nota alacer gressusque sequutus;

Et plausus audii salientum, & verba notavi:

Quid prodest, quando Uranie me denique temnit?

Graminei colles & saxa virentia musco,

Antraque, nativoque arquatae pumice cryptæ,

Vos testor læta implicitis umbracula ramis,

Ut mihi cura animum depascitur. O ubi soles!

Credo equidem niveis soles tunc isse quadrigis;

Cum Lycidas studiis juvenilibus iret opacas

Per rupes gracili Uranien meditatus avena.

Uranien silvæ, Uranien cava saxa sonabant.

Ipsæ etiam pinus, ipsæ alta cacumina fagi,

Uranie ad nomen Zephyro plaudente movebant.

Nunc vero lugent pinus; nunc languida fagi

Dejiciunt mœrore cacumina: nec nisi planctus

Convexæ referunt rupes, collesque supini.

Et merito quando Uranie me denique temnit.

O quoties molli sub gramine fontis ad oram,

Dum crispæ tremulis vibrantur flatibus undæ,

Hæc memini dixisse jocantibus! Ite Favoni,

Sic vos Chloris amans fertis fragrantibus alas

Innectat, roseoque capillos perpluat imbre;

Ferte illi, supplex Lycidas rogo, ferte salutem,

Et desideria , & mœsti suspiria cordis ,
 Questusque , & lacrymas , & adhuc improspera vota.
 Dicebam ventis , retulerunt omnia venti ;
 Sed frustra , quando Uranie me denique temnit.
 Huc ades ô Philomela : tuos nam sæpe dolores
 Flens ipse audiui memorantem ; & sæpe vicissim
 Ore favens nostros studuisti audire labores.
 Si tibi dulce meum quicquam fuit , ocyus alis
 Cœruleum per iter delabere , qua nemus ingens
 Hospitibus Musis felices educat umbras.
 Hic illam invenies : hic me sua vincula primum
 Implicitum tenuere ; & vincula ferre juvabat.
 Sic dices Philomela : O docti gloria cœtus ,
 Misit me Lycidas ; an adhuc tuus ? Et tamen olim
 Ni falso sibi plaudit , amabas hunc quoque Diva.
 Plurima namque aliis occulta aperire solebas.
 Et cum triste vale ferret , complexa sereno
 Multisti vultu lacrymantem , & dura querentem
 Dissidia ; & reditus spe solabare futuri.
 Interea fruges jam septima demetit æstas ,
 Promissi nec spes reditus tamen ulla refulget.
 Quod si etiam durant fastidia , protinus atro
 Indignantem animam præcludi funere cernes :
 Inque meo leti tumulo celebraberis auctor
 Causaque : nam hoc tumuli scribetur marmore carmen.
 Uranie Lycidam nimium aspernata peremit.
 Hæc Lycidas : mistis sic fletibus excipit Ægon.
Ægon. Mutantur pratis sua gramina , fontibus undæ ,
 Arboribus fœtus. Nec Damon semper easdem
 Cogit in arva boves , nec eosdem Tityrus hœdos.
 Omnia cum mutant , cur non & tædia muto.
 At vidi cytiso satiari sæpe capellas ,

Et lauri baccis merulas , & nectare fucos.
Nam si apis usque thymo vescatur , rore cicada ;
Nec thymo apem vesci libeat , nec rore cicadam,
Dulce humor violis , & adultis frugibus æstas.
Sed neque perpetuis gaudent violaria rivis :
Sole nec assiduo placet arida frugibus æstas.
At mihi non ullis fas est odiosa levare
Interdum vicibus fastidia : protinus idem
Urgetur misero labor , & redit actus in orbem,
Jam quater in silvis pastori fraga leguntur ,
Et toties grato cerasus se pondere curvat ;
Ex quo istos colles & pascua nota frequento
Obdurans. Nec tam lepori sua cognita sepes ,
Nec tam præpetibus frondosa cubilia cervis ;
Quam mihi sunt notæ Carthaginiis , Ilii & arces ,
Idéque , Xantusque , & pulchro flumine Tybris.
Cantavi toties , quo flebilis Orpheus antro ,
Ah ! miseram Eurydicen , infelicesque hymenæos
Lugeret ; quaque amissas reparaverit arte
Pastor apes. Fauces vox deficit ipsa. Capellæ
Me quoque jam fugiunt , repetiti dum piget illas
Carminis , atque greges alios , alia arva sequuntur.
Ite , nec invideo felix pecus , ite capellæ,
Tityrus , aut aliquis Divûm de gente Menalcas
Per juga dein meliora , & gramineas conyalles
Vos aget , atque novis recreabit cantibus aures.
Tantum , ne nimium placeat sibi ; neu male nostris
Indutus spoliis , victo velut hoste triumphet.
Vidi ego dum proprias miratur Silvius uvas ,
Tollere se fastu ante alios : dein turbine iniquo
Grandinis æstivæ populatas ingemere uvas.
Vidi ego dum latis Damon se jactat aristis ,

Vicinas segetes contemnere ; dein Jove duro ,
 Pleiadis aut casu disiectas conqueri aristas.
 Et tu Tityre flave , & tu formose Menalca ;
 Tityre vane animi , Divum de gente Menalca ,
 Fors olim amissos deserto in litore honores
 Flebitis , aspicietque altis de montibus Ægon :
 Aspiciet , vestro & luctu lætabitur Ægon ;
 Quando illum indigna spreveritis sorte jacentem.

Hæc pueri inter se jactabant. Flentibus illis
 Juppiter intonuit cœli de parte sinistra ,
 Et paulum luctus tali omine mulsit acerbos.

DAPHNIS.

ECLOGA II.

*In gratiam V. C. Joannis de Vyenne, Abbatis Sancti
 Martini apud Nivernum.*

THYRSIS. IOLAS.

THYRSIS Sequanides , & Phœbi cultor Iolas ,
 Ambo concordēs animis , sine litibus ambo
 Rivales , ibant soli per devia rura
 Obliti sociorum. Urebat Daphnidis illos
 Namque amor assueto violentius. Unus in ore
 Daphnis erat , unum spirabant pectora Daphnim.
 Imprimis cura hæc puerum mordebat Iolam ,
 Num placeant illi sua carmina. Nam neque tantum
 Fama juvat , neque laus ; quantum tua gratia , Daphni.
 Hæc viridi potiorque hedera , & Permesside lauru ,
 Queisque alii gaudent præcingere tempora fertis,
 Deyenere , fugax trepido qua Niveris amne

O iij